

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file – a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system. If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at

<http://books.google.com>

ML

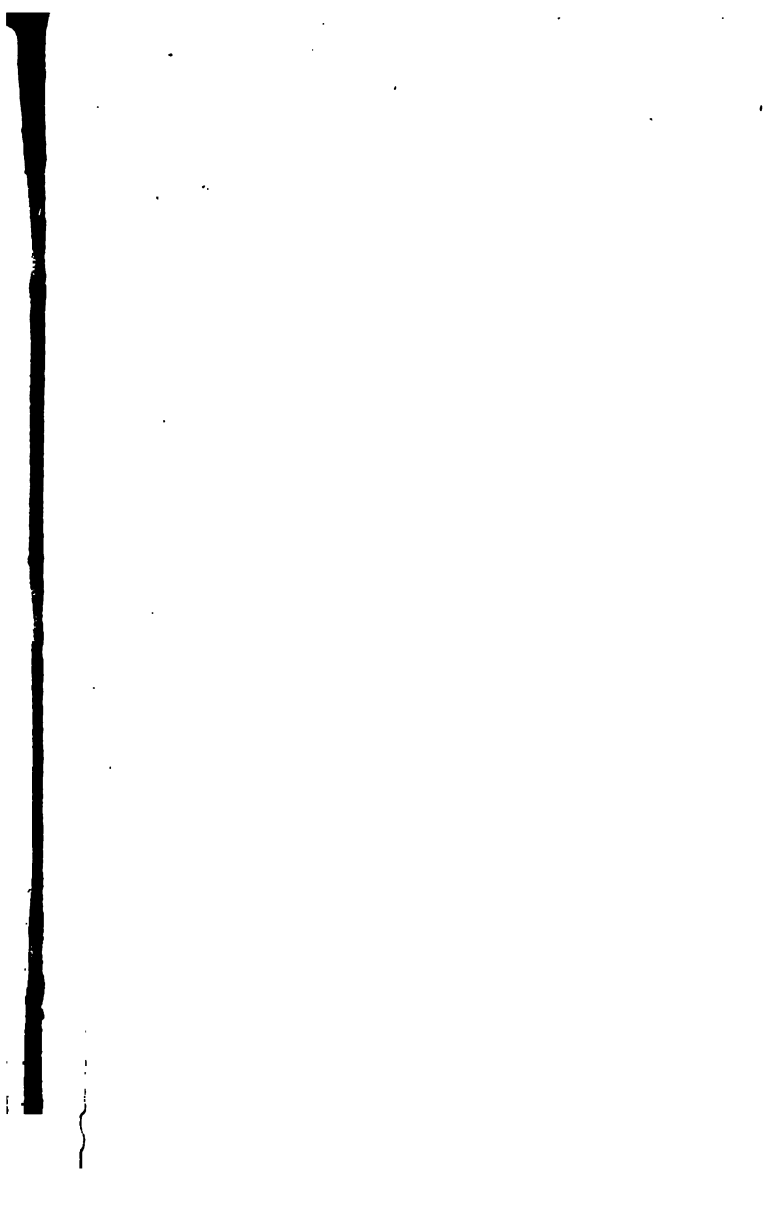
157

333

SUPPL.

A 447132

MUSICI SCRIPTORES

GRAECI. 112319

RECOGNOVIT PROOEMIIS ET INDICE INSTRUXIT

CAROLUS JANUS

LUD. FIL.

Jan, Karl von, 1836-1899, ed.

SUPPLEMENTUM,
MELODIARUM RELIQUIAE.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCXCIX.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Tria musæorum doctrinæ et carmina e typographorum officina prodierant, cum alter hymnus, quem poeta Atheniensis composuerat ad Apollinis Pythici laudes celebrandas, detectus est et in publicum editus. Quam antea prius ediderant hymnum Atheniensem, in cognito vero lapidum ordine faciem tam et figuram mutavit. Sicili autem epigramma, quod iusto critico privatam antea legeramus, finali sono invento veram clausulam accepit. His igitur fortunæ donis et munusibus factum est, ut illa operis mei pars post paucos menses novanda esset et corrigenda. Erant quondam tot accensere subdila, etiam Reinoldi Grevætiq; curis multa rectius intellegere et indicare delicias, facere non potui quin carminum et melodiarum formam multo meliorem doctorem meo offerrem.

Melodiam autem, quam prout se fert Athan. Kircher ad Fiedari carmen Pythicum I (in margine I 341) non recepi, nam cum codex ille recentiori A. Salvadore prope Mendham est, unde motus Kircher ex sumptibus simulat, nequequam reperitur, ad sursum hunc autem sonum duo notamus ordines adhiberi sicut, ut bene censentibus videatur rectius, tunc postulationem, — cuncta istam puto ingenio Kircheri coniectam.

1. Ex Euripidis Oreste.

Stasimum I.

v. 330 ss.

Hoc cantici fragmentum ex papyris Raineri archiducis Austriaci edidit Carolus Wessely.¹ diligentissime examinavit Otto Crusius, qui puncta maculasque et quidquid in phototypi tabula oculorum vel instrumentorum acie detegi poterat, accurate perscrutatus (v. Philologum LII 1893 p. 174), inspecto papyro lectiones certissime constituit (ib. 208). signa igitur syllabae producendae punctaque percussione illo auctore hic habes scripta. et dochmiorum primae syllabae quod ictu saepe notatae sint, miraberis fortasse, sed nititur res auctoritate papyri et affirmare videtur id quod Christ in arte metrica ed. II p. 435 et 449 de dochmiorum natura statuit.

Notae huius cantici cum exstarent omnes in eo ordine, quem Aristides Quintilianus I 9 p. 22 a veteribus ait adhibitum esse ad cantus phrygios, nemini aliquando dubium videbatur quin ad phrygiam harmoniam hoc melos esset revocandum. Monro² quidem cum ostenderet principes sonos esse barypynos illos, cum **Z** tum **C**, dorian statuit esse carminis harmoniam. et gravioribus argumentis nixus ad eandem nos sententiam perduxit Gevaert.³ is enim

1 Mittheilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer. V. Vindobonae 1892.

2 D. B. Monro, the modes of ancient greek musik. Oxford 1894. p. 93.

3 Frid. Aug. Gevaert, la mélopée antique dans le chant de l'église latine. Gand 1895. appendice p. 388.

enormem generis minime intervalla a nullo unquam chorizonti cui potuisse nobis facile persuasit. Aristide igitur misco, quem de anarmonio centu agere apparet, signa intelligi lobet generis chromatici, hoc enim Agatharum in tragediarum usum indocuisse,¹ clari autem tragici cum ceteris aut dorio modo aut mixolydio², doriam ille harmoniam hunc stasimo suo hunc viderunt. nullo autem minus constat de his signis, quae inter ceteras verba vides inserta. et Σ quidem illo magis in media linea inscripte nihil nisi verum finem notari adhuc contendo; an eorum significabil a doria harmonia alienum? bona deinde signa inscripta sunt in pedibus 9 et 10. quorum primo signis notari deest passim ceterorum et initium dimiii, altero et tertio apud describi titulus edendq. et haec transcripsi sicut lecta, quamquam mirari non desino, quod aucta interruptat medium scensum et medium declinationem, quodque ad crastinam istam adhibeatur cui egyptum ad harmoniam firmandam minime apti. Williams³ quidem etiam modo longioris dimiii his signis existimat indicari, quo facilius eorum chorizonti eorum reperiant. nec tamen minime difficultas, nec quaerentibus nobis, cur inter haec verba itaque inter ea, quae in ipsa strophe v. 227 legitur, et orationis et metri curae plus quam semel rumpatur, certi quidquam responderet.

¹ Plutarchi quest. conviv. III 1, 1.

² Aristotenus apud Plutarchum de musica 16. (Aristot. probl. 18, 48, supra p. 109).

³ Classical Review VIII (1894) 182.

Canticum

Ex Orestis

1 Π̇Ρ C Ρ· Φ Π
κατολοφύρομαι ἵ ματέρος αἶμα σᾶς

3 Ζ Ι· Ζ Ε
ὃ σ' ἀναβακχεύει ἵ ὁ μέγας ὄλβος οὐ

5 Π̇Ρ C Ι· Ζ
μόνιμος ἐμ βροτοῖς ἵ ἀνὰ δὲ λαῖφος ὧς

7 C Π̇Π C Ρ ἵ Φ·C
τις ἀκάντου θοᾶς τινάξας δαίμων

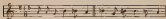
9 <Φ·> ΠΡ Π̇, ΖΙ· Ζ
κατέκλυσεν) Γ) δεινῶν πόνων) Γ) ὥως πόντου

11 <Ρ>· C: Ρ Ι
λάβροις ὀλεθροῖσιν ἐν κύμασιν.

In pede 3 super βακ Ws et Cr Z construxerunt e sola infima linea. in τινάξας p. 8 post C Cr vidisse sibi videtur signum quoddam rhythmī \. p. 9 super κατ: Φ aut ω Cr, V vel Δ Ws. ante δεινῶν super) vidit Cr. lineam l. idem super δ(εινῶν) detexit maculas nigras (P?). p. 11 P incertum;

Euripides

stasima I. v. 390ss.

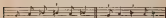
1 no-va-la-phi-go-mai pa-ra-pha al pa oia,

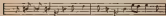
3 d' d-va-pha-to-m. d pa-ya li-pha al

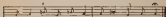
5 pa-mi-pha de pha-toi d - va di lai-pha li

7 na d - va - tou tho - ei mi - va - lix dai-pha

9 no-va-liu-ai du-va al-va, ei pa-ra

11 li-pha d - la-phi - m - ai de al - pa - ai.

postea e parcia constructi C Co. p. 12 super de constructi
 F Ma, 1 Cr, 7 Ton. Interpretation of greek music. p. 22.
 In locum explicanda Demetrii auctoritatem plerumque citatas
 sunt (prol. 1. 4-19), parca ipso suppleri (in p. 1. 8, 11).

2—3. De Apollinis hymnis.

Homage et socii in effodiendis Delphorum parietibus cum ad thesaurum Atheniensem accessissent, pernixillos veros numis olim inscriptos notisque musicis signatos viderunt, et alterum quidem carmen vocales signorum genere notatus Weil et Reisch in publicum ediderunt in *Bulletino* quod inscribitur de *correspondance helvétique* XVII (1838) 549 et tab. XXI. XII°. atque inverso duorum lapidum ordine initium hymni seri a verbis (ὦτρ ἀπὸρ) sui stans nulla perperam stabebant. cum autem mutato lapidum ordine verum initium capi ab invocandis Musis Fontenay docuisset (in *Museo Rhetano* XLIX 1894, 584), illi viri docti una cum altero hymno priorem illum imprimendum curaverunt in eodem libri volumine XVIII 369. 389, tab. XXV^{as}. et nos cum hoc carmen musicis scriptoribus adnectendum curavimus, præter partem pervertam illum ordinem in aliorum errorum infecti eramus a Cuvier. tunc enim in eodem sacrilegio effodiendo inventum, quo Cleochares Atheniensis propter carmina composita et docta honoribus ornaretur, Coere in Gallorum *Bulletino* XVIII 91 ad horum hymnorum auctorem referebat. Cleochares verò cum laudatus sit tertio ante Christum sæculo tamque in alterius hymni exitu præse fiat de Romanorum imperio augendo, eiusdemque lapideas musæ uterque hymnos in mero sit inscriptus, apparet neutrum carmen in priorem illam ætatem revocari posse. posteriorum igitur nomina nos necesse constitendum est. litterarum autem formas quoniam redeunt in illa legibus quas sacerdotum IX ætate in templi

Delficiis sacris incisas esse Pomtow statuit¹, utrumque hymnum acutissime hic rerum Delphicarum existimator in thesauri sacro inscriptum esse ait intra annos 125—105 a. Ch. nec multo ante carmina composita esse videntur et cantata.

Primum quidem partem prioris hymni facile videbis scriptam esse in notis, quas Alypius tribuit tono phrygio (¹/₂¹ supra p. 375). hypoten esse Φ , messem M libenter concedas, ut hac mens sonorum facultate nobiscum dicas:

$$\begin{array}{ccccccc} \text{do}_2 & & \text{sol}_2 & & & & \text{re}_3 \text{ fa}_3 \text{ do}_3 \\ \text{gas} & (b) & c' & | & d' e' f' & & g' \\ \text{sol}_3 & & \text{do}_3 & & & & \text{sol}_3 \end{array}$$

quae sonorum series cum eadem sit atque

$$e' f' (g) \quad a \quad | \quad b c' \quad d' \quad e':$$

derivari esse huius partis harmonicam aliter indicabile, nec obstat sonus $A = d e'$; nam ut in simplici Dorico scala existat tetrachordum conjunctorum ab c' d' , ita in hac ¹/₂¹ notatione legi necesse est c' $d e'$ e' f' . sed hanc ita locuta est partis medius natura inde a pede 34. de sono quidem $\Theta = A$, qui et a dorico et a propequis harmonicis videtur alienissimus, quid statuendum sit, postea videbimus. plus valere videtur, quod in hac parte (usque ad pedem 62) existit sonus $B = g e'$ sive $e o'$. alterum ille in sono Γ apparere esse certum, unde hifarium et in conjunctum tetrachordum (Θ) et in disjunctum (Γ) melos diacelat quae re connectit Cevaert (in metopodia p. 408) messem huius partis statuit esse $\Gamma = f$, tonumque ait tunc esse hyperphrygium (¹/₂¹ Alyp. p. 377 et 392). et facta est metabole quaedam in superius distanssonem (ut contraria huius eademque simile videtur illa metabole, quae in alterius hymni pede 36 transitur in distanssonem

¹ Pomtow, Fasti delphici II 1 in Fleckenstein, Jahrbücher für Philologie (CLIX (1884) 668. Cella, Diakelbeweis. 8. 222.

gravis), clausulaeque supra factae $M\Phi$ (in pede 33) nunc respondet notae acrolicae ΓM (41 a). tamen marmoreum e priore tono soni Θ ab hyperphrygia affectū, ut non placeat mirum esse illam viduam, sed cum ille tonus iam alterum esse ostenditur. genus autem chromaticum epistola litteris et sonis KAM clare indicatur. quid autem tibi vult sonus $O = A = si \sharp F$ — nostras quidem acutis homines tibi in tono C molli $\flat F$ cunctos verantur, in fixam sonum c a gravioribus nunquam descendunt nisi per illum sonum qui sustinet b scribitur \sharp vel A . et Cellarum praeter, cum ad instrumentorum usum digitos exerceat, ascendere solent et descendere scilicet g ac A c. nequeque aliquid Gervasi invicem tibi videtur, quod cum illo uno comparat hunc sonum O (metap. p. 399). nec nec triades illas G A \sharp , C ac g quidquam ad veterem pertinere consilii nec in melodiarum via vel clausularum legibus quidquam inter nos et illos convenire credentes sapientia ista rem expediri negantia. recentis more vel usus hic eo minus proficitur, quod in genere veterum versantur chromatici (sunt qui praeferebat eummodum¹) sonumque ille O fore semper nobis occurrit in acutiorum octava. Interdum tibi occurrit litterae KAM (in pedibus 48. 55), quas et sequenter legem quam de pyro notanda Porphyrius constituit (das verthetische System der Griechen in seiner Urgeometrie 1847. S. 84), ita aptantur ad stabilem sonum barypyronumque M et ad mobile duo. instans igitur hoc et verum chromatis genus. ille vero O a litterarum continua serie non minus alienus est quam a sonorum recto ordine. hic autem usus non solum ab Aristoteli praeceptis abhorret, sed — quod minus est — etiam ab eorum legibus, qui sonos et tones recte describendos curaverant invenientesque acutiorum continue sonos notari signis rectioribus (KAM). huius soni iniquitatem certam

¹ Peinmann in Allgemeine Musiktheorie (Beri.) 1874. 584. et mirum esse tenet litterae L , cuius sonus in genere chromatico a K non est diversus, notis concedendum est.

rationem reddere non possumus. Id constat, tetrachordi mediū iuxta Schenon Π toto hyano cūctū (cumque videamus sonum δ vel ε²), ut carminis scala proxime accedat ad trichordi enarmonii generis usum, quem describit Aristoxenus apud Ptolemaeum de musica II. choriam autem quae illo modo vacabat artis novitates — Timotheum dico vel Philoxenum — ad aliam sonum choriam videtur transiisse. Ita tunc ille Ο — Α (si Ε) nova parata sunt generis chromatici oblectamenta; locū enim vacans usum pyrrhorum KAM et AMQ, denique crescentis diastasia coniungi poterant tria semibaria KAMO, id quod huius hymni poeta facere non dubitavit.

In tertia hymni parte (inde a pede 63) et ei quae est quarta (quam stabunt a p. 105) melos videtur ad usum primae partis reverti. epōem quidem illa alterant neque intra M et U alii soni intercedunt nisi diastolici. ne A quidem illud = synemmenon positum iam invenitur. In acutissimorum autem sonorum regione tunc deprehenditis pyrrhorum UAN ut in mixto aliquo genere vertari tibi videaris.

Hi autem soni acutissimi cum ceteri non possint a diastolice, hunc hyanum esse apparet ceteris melos. et citharoedi cum citharice diastolice voce acutissima (Galenus de locis affectis 4, 18) nemarumque vix traditur fuisse epōedice (Ar. Qa. I 12 p. 30), non dubito quin citharoedi hunc esse sonum dicam. hoc omnibus in probatum eo magis spero, quod abest anastropharum responsio. vocabulorum autem accensus in his hymnis ceteris alio observantur, et quae syllaba in citharice acute pronuntiantur, ea et in cantu acutiori esse offeruntur.

Verborum quae in lapide non leguntur plurima supplevit Weß, nonnulla substitui inventa a Grude et proposita in Philologo LIII (1884) inde a p. 39.

.... Ἀθηναῖος.

... ἄριστον θεόν, ὃς ...

6

I M Y M

Κέκλυθ', Ἑλικῶνα βαθύδενδρον αἰ λάχετε

10

Θ I M I M Y M

12

Διὸς ἐριβρόμονον θύγατρες εὐώλενοι.

14

Θ Θ I M I M Y M Y M

16

Μόλετε, συνόμαιμον ἵνα Φοιοῖβον ὠίδαεῖσι μέλ-

18

F Φ Y F Θ Ψ Η Ψ Θ Ψ

20

ψητε χρυσεοκόμαν. Ὅς ἀνὰ δικόρυνβα Παρ-

22

Θ M Θ I M Y Y M Y

24

νασσίδος ταῖσδε πετέρας ἔδραν ἄμ' ἀγακλυνταιεῖς

26

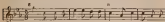
M I Θ I Θ Γ Ψ Η Γ Ψ Η Ψ Θ Γ

28

Δεελφίσιν Κασταλίδος εοϋύδρον νάματ' ἐπι-

ἄριστον Cr(usius) p. 39. initium carminis R(einach)³ proponit hoc: Δεῦτ' ἄγ' ὑμνῶμεν ᾧ τὸν μέγιστον θεόν. ὃ δ' ἀδύπνους ἑσμός, Ἑλικῶνα κτλ. 6 Κέκλυθ' Cr. 7 super

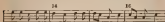
Atheniensis in Apollineum.

Khalos' 'E-li-xo-xa βeθθédendrou ai lá xi-xa

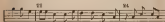
xi-xa i-gi-βeθdantoi θéyete; eó-w-le-xa.

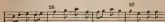
Móli-xa, antómeimon i-ra θeotófor ai-dant-ai mól-

xete xre-ai-o-wé-ma. 'Ox d-eúθ d-eúθeúte i-lap-

votóthog votóthi m-e-éte; i-dpou éxi' é γυναικός

d-eú-gi-dou Ka-om-li-dog vol-éθpouémpot' i-m-

Te notam G videre a'bi videbatur Cr. 18 super la notam a
EÚ. 18 notam vocalem repetitam. Cor. 408 reuertit ad
notam quendam ceteris quatuor exp'cto dicant.

³⁰
 Λ Μ Υ ΜΙ ³²ΘΙ Μ
νίσσεται, Δελφὸν ἀνὰ πρωῶνα μααντειεῖον

Φ
ἐφέπων πάγον.

³⁴ ³⁶
 Γ Ψ Η Ψ Κ
Ἦν κλυτὰ μεγάλοπολις Ἀθθῆς εὐχαιεῖσι,

³⁸ ⁴⁰
 Λ Μ Ο Κ Λ Κ Γ Ψ Η Ψ Θ Γ
φερόπλοιο ναίουσα Τριτωνίδος δάπεδον ἄ-

⁴² ⁴⁴
 Μ Γ Β Γ Λ Κ Γ Ο Μ Γ Κ Μ Λ Κ
θραυστον. ἀγίοις δὲ βωμοιοῖσιν Ἀφαιστος αἰεΐ-

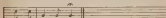
⁴⁶ ⁴⁸
 Λ Μ Λ Μ Ο Κ Λ Γ Μ Ψ Θ
θει νέων μῆρα ταούρων, ὁμονοῦ δέ νιν Ἀραψ

⁵⁰ ⁵²
 Ι Θ Γ Θ Υ Ο Μ Λ Μ Ο Υ Ο
ἀτμὸς ἐς Ὀλυμπον ἀνακίδνεται. λιγὺ δὲ λω-

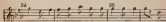
34 Ἦν W(eil)² 360, παρ' Cr. In pede 44 dubito sitne recte

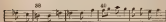
εί-σε-ται, Διὸς δ' ἐν κραδίῳ μου - τιελ-ει

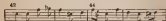
δ' ἐ-φεί-πον ἀν-γυρ.

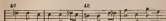
Ἦν κλυτὰ με-γα-λό-τε-ρος Ἄθως εὐ-χρησ-ει,

φει-φέ-σθαι καί-ου-σα Τριταε-τίδος δόξαν δ'.

Θραύσας δ' ἐ-γεί-ναι δὲ βαρύνειν Ἀφαιστὸς αἰδ-

ου καί-ου με-γα-κρότερον, ὁμοῖός δ' ἐν Ἀφαι-

στῆδος ἐς Ὀδυσσεὺς ἐ-κα-αἰεσται. Δι-γυρ δὲ λα-

στής ποτα Ο (— ε), καὶ κλυτὰς Ο (— α). Ἦν Ἄθως, ἔσθαι
Ἰάπωνος.

⁵⁴ Μ Λ Μ Λ Κ Λ Μ ⁵⁶ Μ Υ Ο Μ Λ Μ
 τοὺς βρέμων αἰόλοιοις μέλεσιν ὠίδααν κρέκει·

Γ Λ Κ Γ Μ ⁶⁰ Κ Λ Μ Ο Υ Ο Μ Λ Μ Ο ⁶²
 χρυσέα δ' ἀδύθρους κίθαρις ὕμνοισιν ἀναμέλπεται.

Φ Ψ ⁶⁴ Η Γ Ψ Θ Γ Η Ψ
 Ο δὲ τεχνιτῶν πρόπας ἐσμὸς Ἀθθίδα λαχὼν

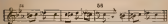
⁶⁸ Θ Γ Η Ψ ⁷⁰ Η Ι
 τὸν κιθαρίσει κλυτὸν παῖδα μέγαλον Διὸς ὕμ-

⁷² Ι Θ Γ Ψ Η Ψ Η Γ ⁷⁴
 νειεῖ. σύ γε παρ' ἀκρονηφῇ τόνδε πάγον ἀαμβρότων

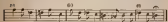
⁷⁶ Η Ψ Η Γ Ψ ⁷⁸ Γ
 ἐκ μυχῶν παῖσι θνατοιοῖς προφαίνεις ἔπεα.

Μ Υ Μ ⁸⁰ Ι Μ Ι Θ Γ Θ ⁸² Η
 τρίποδα μαντειεῖον ὥς εἰεῖλες, ἐχθρὸς ὃν ἐφρονού-

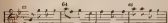
63 τεχνιτῶν W² 361. 67 70 sonos ipse supplēvi. 70 71 Jan
 Διὸς, δς αἰσίμα παρ' Cr., Διὸς, ὕμνοισι σε παρ' W². 74 δ. ἐκ
 μ. Cr., ἀαμβροτ' ἀψευδέ' δς W², sonos J. 77 Λ R², (an Λ?)

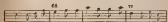
τοὺς βροχίμων ἀνέλλουσις πλεῖστον ἐκδοῦν κελαι-

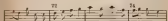
χρυσὸν δ' ἀφ' ἑσθλότητος εὐδοκίας θρασυῶς ἀποκρίπτεται.

Ὁ δὲ τιμωρὸν πρότερος ἐσθλὸς ἄν-δρα λυγρὸν

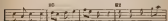
τὸν κολοῦσι-σιν κλεινὸν παλ-δα με-γέ-λον δι-ὲς ἑρ-

μιῶν εὐ-γε-νὴν ἀποσιγῇ τὸν-δε παλ-γον ἀμείβεσθαι

ἐκ με-γέ-λον παλ-δα θρασυῶς προσηύκεν ἰ-σῆ-α.

κλεινὸς παρ-ταύτης ὡς αὐτ-λεῖ, ἐξ-ἑσθλὸς δὲ ἀποκρί-ν-

R^o MSS. 75 from W^o, 14 from W¹, as indicated by Cr. notes J.
Sia. notes J.

His copy, ed. Jan. Rapp

7.

De altero hymno Atheniensi in Apollinem.

Hymni huius, quem ediderunt Weil et Reinach in libro q. i. *Bulletin de correspondance hellénique* XVIII (1894) p. 345, melos scriptum est antiquo illo notarum genere, quod instrumentorum vel cruseos fuisse Gaudentius et Aristides perperam affirmant. Primae quidem partis et nonae et decimae signa deprompta esse apparet ex illo tono lydio, quem Alypius enumerat p. 369 et cui e nostris notis non h vel \sharp convenit, sed b . harum partium mesen et hypaten et neten facile agnosces. est enim:

hypate	mese	nete
C	$<$	L
$a = la_2$	$d' = re_3$	$a' = la_3$

nec miraberis, quod inde a $<$ bifariam melos discedit in tetrachordum aut coniunctum aut disiunctum. harmoniam autem

$$\begin{array}{ccccccc} ab & (c') & d' & e' f' & g' & a' \\ ef & (g) & a & hc' & d' & e' \end{array}$$

eandem esse dorian, in qua prior hymnus versabatur, nemo non videt. lichanos ut inde afuit, ita hinc abest. in partibus IV et VII signa $\text{C} \cup \cup$ chromaticum genus aperte ostendunt; modus idem esse videtur atque in I IX X.

Reliquarum vero partium dicere, qui sit modus, diffi-

effluens est. satis iam utitur poeta hypolydia (Al. p. 370),
 quae nec sine Γ vel δ simpliciter sine sigla transcribitur.
 harmonia etiam transire videtur in gravius distichon;
 saepe enim exister $\Gamma = c$. harmoniam igitur haec scio
 ad statum hanc:

Γ	C	C
a f (g)	a b c' d'	e'
hyp.	mes.	tele.

quae generis sit dorii. ad hoc qui statuit, cum concedere
 oportet mesen, quem totum principem esse dixerit omne
 melodian, ut his partibus dederit. simplicem igitur et
 primam dorii loci speciem hic statuunt alii, qui mesen
 auctoritatem et veteris lyrae harmoniam (c a c') nihil
 curant. ad autem de his partibus certe constat, plurimum
 hanc valere sonum $C = e'$, in quem formula nunc $< CUC$
 $= d' c' f' e'$ et secunda et tertia lyrae pars essent
 (cf. ped. 42. 57. 84. 88ss. 104. 108. 130). hanc soni
 dignitas augetur addito sono Γ , qui ab illo distat dia-
 pason (vide p. 85. 46 et citus illos 98. 101. 110). C
 autem (a) cum in his partibus vix semel vel iterum
 scriptum videamus ac ne ibi quidem clare expressum
 (p. 98. 108), contra $K = b$ saepe legimus, primariam
 harum partium sonos apparet esse

$$\Gamma K C = e \ b \ e'.$$

quoniam autem his locis a dorii harmonia non longe
 absumus — id enim quicumque de hac se investigavit
 ultra concessit, et dorii generis apparet esse tetrachordum
 $Ac' d' e'$, — simile quaedam dorice harmonia est statu-
 enda. Boissach quidem de quindocim veterum circulo
 cogitans mixolydium modum huc reverteri posse opin-
 abatur, quem tamen illius harmoniae descriptionibus per-
 territus agnoscere voluit. sed de harmonia *chori* *diapason*
 specie cum hic agatur, minus *Klysi* *choros* *quoniam* *non* *totum*
diapason *satis* *inquiremus*. (*per* *diapason* *totum* *in* *quod* *est* *tele*.)

I.

6 8 (C)

□ □ <

.... "Ιτ' ἐπὶ τηλέσκοπον ταῖνδε Παρνασιᾶν

10 12

<□ < □ < ○ < □ ○

ὁφρύων δικόρυφον κλειειτὺν, ὕμνων κατάρ-

14 16

(<) □ I V <

χετε δ' ἐμῶν, Πιερίδες, αἱ νιφοβόλους πέτρας

18 20

V ○ (□) □ ○ □ □

ναίεθ' Ἑλικωνίδας. Μέλπετε δὲ Πύθιον

22 24

(○) □ □ ○ □ ○ □

χευσεοχαίταν ἑκατον εὐλύραν, Φοῖβον, ὃν ἔ-

26 28 30

□ < □ (<) □ □

τικτε Λατὼ μάκαιρα παρὰ λήνῃ κλυτᾷ, χερσὶ γλαν-

32 34

I V < V < ○ C

καῖς ἐλαίας θιγονοῦς' ὄζον ἐν ἀγωνίαις ἐριθάλῃ.

Verborum antecedentium reliquias habes in *Bulletin de corr.* XVII 606. Lapidis et contextus formam vide in illius *libri XVIII tab. XIIbis*. Notas incertas uncinis inclusi. Pedis

II.

³⁶ (Γ) ³⁸ □ □ < □ ≠

Παῖς δὲ γάθησε πόλος οὐράνιος ἀνέφελος

⁴⁰ ⁴² (<)□ (Γ) □ < □

ἀγλαός, νηνέμους δ' ἔσχεν αἰδητὴρ ἀελ-

⁴⁴ ⁴⁶ < Γ □ ≠ Κ Γ

λωῶν ταχυπετεῖς δρόμους, λῆξε δὲ βαρύβρομον

⁴⁸ ⁵⁰ ≠ < ≠ (<)

Νηηρέως ζαμενὲς οεῖδμ' ἤδὲ μέγας Ὠκεανός,

⁵² ⁵⁴ □ □ < □ □ □

δς πέριξ γαῶν ὕγραεῖς ἀγκάλαις ἀάμπέχει.

III.

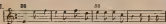
⁵⁶ ⁵⁸ ⁶⁰ □ ≠ < □ □ □ Γ □ < Κ ≠

Τότε λιπὼν Κυννθίαν ναῆσον ἐπέ-βα θεὸς πρωτόκαρ-

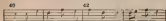
⁶² ⁶⁴ □ η □ □ □ □ < □ □

πογ κλυτὰν Ἀτθίδ' ἐπὶ γααλόφῳ πρωῶνι Τριτωνίδος.

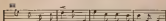
³⁶ sonos J. incipiunt a sono C (a) R.G. 41 ultima nota
 Ϛ = e per errorem scripta videtur, R pag. 383, Ϛ R.G.J.

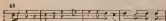
Περί της γένεσης του κόσμου

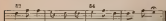
d-glyc-*de*, *oxy* = val-mox; *d'* = oxy or al-diglyc *d*-al-

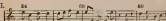
Հանրապետության Կառավարության 2015 թվ. 18-րդ հրամանով:

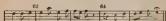
Ngwaf-mc En-awik onDpa' d-oh mi-yag M-mc = a-r6₂

de nupre yate t-yuak; de-nidnag nup-mi-yu.

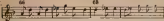

Free Laundry Receipts and Sewing Machine

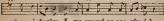
Arşivimizde "Arşiv" ile ilgili aşağıdaki bilgileri bulunuyoruz:

IV. 66 68

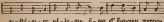
μὲντοι οὐ λήθεις ἀλλὰ γὰρ χεῖρας ἡμῶν ἐ-κ-κ-

70 72

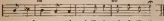
μὲντοι ὁ δαΐμων ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου ὁ δὲ

74 76

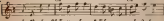
κα-θ' ἑ-μ-ας μὲ-τε-ρην. Ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου

78 80

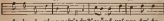
κα-τα-παύει-με-νός σου ὁ δὲ δαΐμων ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου

V. 82 84

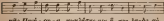
ὁ δὲ γὰρ οὐδ' ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου ὁ δὲ δαΐμων ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου

86 88

κα-θ' ἑ-μ-ας ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου ὁ δὲ δαΐμων ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου

90 92

χεῖρας ἡμῶν ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου ὁ δὲ δαΐμων ἐ-κ-καταπαύει-με-νός σου

(C) Γ ⁹⁴ ✕ C ✕ K L ⁹⁶ (C) ✕
 τοχθόνων ἥδὲ Βάκχον μέγας θυρσοπλήξ ἐσμὸς ἰε-

⁹⁸ < C U C U (C) ¹⁰⁰ C U C Γ
 ρὸς τεχνιτῶν ἔνοι-κοος πόλει Κεκροπίᾳ.

Π.

¹⁰² (C) ¹⁰⁴ C < C U C
 Ἀλλὰ χρηησµωδὸν ὃς ἔχεις τρίποδα, .

(U) C ¹⁰⁶ (U)
 βαῖν' ἐπὶ θεοστιβέα ταάνδε Παρ-

¹⁰⁸ (ΓC) C U < ¹¹⁰ C Γ
 νασσίαν δειράδα φιλένθεον.

Π.

(C) < V ¹¹² V(<) O ¹¹⁴ O C
 Ἀμφὶ πλόκαμον σὺ δ' οἰνωῶπα δάφνας κλάδον

C C ¹¹⁶ O ¹¹⁸ F C O C
 πλεξάμενος ἀπλέτους θεμελλους τ' ἀµβρότα

F O ¹²⁰ O C ¹²² (CF)
 χειρὶ σύ-ρων ἀναξ Γᾶς πελώρω περιπιτνεῖς κόρα.

97—100 R. 99 ult. notam R legerat F, praeferat ipse
 p. 383 C, C aut K G. 102 s. G. 105 U susp. R, L admitti
 non potest. 106 s. J. 111 G. 112 R. 117 R¹,

/III.

124

126

(Γ)C U

Ἀλλὰ Λαατοῦς ἐρατογλέφαρε παῖ, μεῖνας

128

130

≠ (C)≠ U U < C

ἀνυπόστατομ παῖδα Γαῶς τ' ἔπεφνες ἰοῖς

multa fortasse
desunt

138

139

140

U C U < (C)

πόθον ἔσχε ματρὸς

X?)

144

148

149

UC C U C C (C)U < C U

..... ηρα κατε-κτ ... ος συνύριγμ' ἀπ' εὐ-

154

155

(C) (< C Γ) M

νωῶν ἐφρούρειεις δὲ Γαῶς

158

160

162

I M I U I M I

ὁ βάρβαρος ἄρης, ὅτε τεῶμ μαντόσυνον οὐ σεβί-

164

166

(<) U C U I U I I M

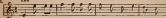
ζων ἔδος πολυκυνθὲς ληζόμενος ὤλεθ' ὄγρᾳ χιόνος ἐν ζάλα.

126 J. 129 s. G. in pede 131 lapis finitur.

A pede 133 incipit alter lapis (D), cuius formam vide in Bull. XVIII, tab. XII. leguntur pedis 133 litterae . . . ν λιμήν

VIII.

174

'Aλ-λὰ λαι-voίς θ-γε-vo-γί-γε-γε καί, μί-voς

175

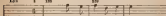
δ - υι-αί-ου-ου παίδα Γ'αίς ε' θ-περ-εθ-ε-οίς

176

177

178

179

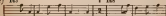

. αὐ-θαρ-εα-γε-με-νός . . .

(IX)

180

181

. . . η-γε-νο-τε-κε-... ος αὐθαρ-εα-γε-με-νός

182

183

184

185

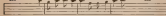

καὶ... .. ἀποκρίσας εἰς τὸν (ἐπὶ τὸν) αὐθαρ-εα-γε-με-νόν

186

187

188

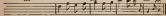

ἐπαύων, ὁ βίος) ἀποκρίσας εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν

189

190

191

ἐπὶ τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν) ἀποκρίσας εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν

αὐθ... αὐθ... εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν ἀποκρίσας εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν
 εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν ἀποκρίσας εἰς τὸν αὐθαρ-εα-γε-με-νόν

X.

U C U C U <

'Αλλ' ὦ Φοῖβε, σῶζε θεό-κτιστον Παλλάδος

3

ὅστις καὶ λαὸν κλεινὸν, σὺν τε θεᾷ

⁴ □ < ○ < ⁵ V

τόξων δέσποτι Κρησίων κυνῶν τ' Ἀρτεμις,

6 7

$C \cup V < C \cup V$

ἡδὲ Λα-τὼ κυδίστα, καὶ ναέτας Δελφῶν τημε-

8 C < C 9
 λειῖθ' ἅμα τέκ-νοις συμβλοῖς δώμασιν ἁ-

10

ⲟ ⲛ ⲛ ⲓⲛ

παίστους, *Βάγκχον* θ' *ἱερωνίκαισιν* εὐμενεῖς μόλετε

11 < 12 <

προς - πόλοισι, τάν τε δορι-στεπτον κάρτεϊ ῥωμαίων

¹³C ◯ F ◯ ¹⁴C < ◯ C
ἀρχὰν ἀύξει' ἀγη-ράτῳ θάλλουσας φερε-νίκαν.

Sonos plurimos supplevit Reinach, in pedibus tamen 5. 9. 10
praetuli lectiones Gevaerti.

I.

1. *ἄλ' ὦ Φοῖβε, σέβει θεο-δ' αὐτοῦ Παλλήδαο*
 2. *ἔ-στυ καὶ λα-ὸν κλυ-όντα σὺν τε θε-ῷ*
 3. *νόβησ' ὀνόματι Κρη-αί-ων κυ-νέρι' ἄγχι μὲν*
 4. *ῥ-ῖ-δι Δι-ὸς κρείσσεια, καὶ κα-ὶ τ-ὴς διὰ γούνατι, με-*
 5. *λέσσει' ὦ μα-κρο-ὐρανέ, πρὸς βί-αις διό-μοισιν ὀ-*
 6. *πυλίστοις, Πάριον δ' ἱε-ρα-ὶ καὶ ἱερὰ περὶ μύλων*
 7. *πλοσσυδίων, ἅς τε δορυ-σάντων ἀγ-ν-ε' Ἰσχυρῶν*
 8. *ἀρχῶν σέβει' ὀ-γυ-γόντα θάλλειαν πε-πε-σι-κον.*

Ubi cumque pro trochaeo poeta posuit spondium (ἄλ' ὦ),
 factum ego metrum ... trochaicum; qui ceterā, ὦ μακρο-
 ὐρανέ, ut Jam. Rupp.

Doria autem aliqua si est haec harmonia nec tamen ita composita, ut (sicut in veteris lyra c a c') distansaron sit in gravibus, diapente in acutis, vide alias ex doria species, alias graviores acut faciant diapente, acutiores distansaron (c b c'), atque haec harmoniae structura

$$(a) \quad h c' \quad d' \quad e' f' \quad (g') \quad a'.$$

et tetrachordos $b \quad c$ certe fundamentum est sonorum qui canuntur in partibus II III V VI VIII, secundi vox saepe in f , semel in a' (p. 68). g autem, qui vocis munere fungeretur lichani, semper oritur. harmoniam igitur continent haec quae enumerari tetrachorda atque eam habere dori modi speciem, quae incipiat a diapente a — c' , esset in distansaron c' — a' . et subdorian vel secundorian eam esse qui concenit, in hac nimis dubitare non potest quis dicat hypodorian. iam quae huius diapason dicenda sit mos, non quaero. secundaria enim est species, de qua cum nihil fere doceant Aristoteli, singula subtilius inquirere parum proderit.

Universam autem huius hymni melos cum simpliciorum sit et paucorum sonorum formulae ad maiorem exempla poeta expressius videtur, notum hunc esse etharodi facilis et certius quam in priore hymno potest tibi persuasibile. quoniam autem talis incertum est melos, plures partes quam Terpandri illae a Polluce IV 66 enumeratas nulla difficultate efficit.

dentur moderanter, et quatuor dactyles cyclis odorant II qui hodie nostra docent, nec musici facere non possunt quia quatuor moris scriptis esse dicuntur pro tertia

4. Sicili epitaphium.

Hæc carmen in columna inscriptum invenit W. M. Ramsey Adliat prope Tralles in Asia minore et cum aliis inscriptionibus imprimendum curavit in *Bulletin de correspondance hellénique* VII (1883) 277. musicis solum signis hanc notam ornatum esse dū homines doctos fugit, nec Wensely, qui 1889 inventum videtur, statim proclamavit. anno decem 1891 Crusius in *Philologo* L. 163 notas musicas se excipere dixit et paulo post Wensely in annualibus gymnasii III Vindobonensis 1891 p. 14 singula tractavit. denique Crusius in *Philologo* LII (1893) cum de castice Oracis ageret, hanc etiam melodiam et signa rhythmica accuratissime examinavit.

De metro solum hinc carminis, de punctorum vi et ictus vel sctenq; sedibus est quod dubitet. pedes quidem videtur esse iambos, et dipodiarem pedes priores quia punctis caret, alteri pedes punctis signanter, non priorum partium ictus esse dicere potiores, sed alterius cuiusque, ut in singulis dipodis tunc vis ascendat. sed qui sit et in pedibus 6. 10. 14 punctis notentur syllabae correptae? de hac re viri docti discorant. sunt enim¹ qui dicant, scti iamborum accedat in aliam syllabam accentus transferatur et ~~.....~~ ponatur pro ~~.....~~, ita hic per synæpsem quandam longae syllabae accentum promoveri in brevem

¹ Crusius in *Philologo* LII 167, Ph. Sylva, *Festschr. d. phil. Mus. Bonn* 1894, 168. Th. Reinach aliam etiam sententiam accutus postea huc sententiae accessit in *Bulletin de corr.* XVIII 343.

quae antecedit. hoc et illi recte contendunt, in transcribenda melodia hastae illae quibus nec pedum fines distinguimus potestas sunt ante breves syllabas $\dot{\alpha}$, $\pi\omega$, & clausulas quidem verorum (ut . . . $\nu\epsilon\tau$) optime hac ratione notantur. et quod multis commedias ita numeri scribantur, carminisque natura metrique difficultas clarescit ita ante nouos proponitur, hastae illae! hac quoque in editione ante breves syllabas potestas curari. magna vero suborta est dubitatio. quaeritur enim, positae ullum pedis ictus vel $\dot{\alpha}$ long. inesse in syllaba brevi, (nisi ubi binae breues existant pro soluta longa). non trochaeum dices pedem istum a thesi incipientem? et quicumque ad dipodiarum naturam puncta illa revocari, in autis facies nobis videtur, nec puncta ad aliud iterum esse referenda. alia autem est ionicorum anacadae praedictione syllabarum aut corruptione ex ipso postae verba manifesta, alia haec metri variatio quae contra syllabarum naturam punctis significari dicitur. quae cum ita sit, haec solo an eorum¹ sententia praestanda est, qui dipodie recte existimatis punctorum vim sentiam voluit, nec hos iambo ab aliorum iambo natura dicendi abhorreere, potiusque hastas imponeant post $\dot{\alpha}$, $\pi\omega$, & extremarum quidem syllabarum ($\nu\epsilon\tau$, $\dot{\iota}\pi\alpha$) novitas et mira condicio argatur. hac tamen aciem ex illa conditione in meliorumque statum referri nullo modo possunt.

Harmeniae forma clara est et aperta. Tonus nulli (sive scriptio) est ionicus ($\pi\pi$), quem exhibet Alpyius p. 378. et principem harmeniae sonum cum uno, a quo melos oritur, primo quisque obtutu viderit, ante quam sonus finalis delatgeretur. hanc enim J. A. R. Mureo prima legi et D. H. Mureo in supplemento quod addidit ad librum *The modes of ancient greek music* (Oxford 1894) nos docuit. nunc aperte patet sonorum ordinem contineri hic finibus:

¹ Stielh hoc olim Reinach in *Revue des études grecques* 137 (1904) 204, summeque studio delatitii Gervasi, *Mélanges de l'école* et. 206, 428

e	fis g	a	h	cis' d'	e'
mi	#fa sol	la	si	#do re	mi
ὠπάτη		μέση			νήτη

eundemque esse atque

d	e f	g	a	h c'	d'.
---	-----	---	---	------	-----

plagalis certe est huius carminis scala, qualem in hymnis supra p. 9 et 20 deprehendimus. et tetrachorda cum médium habeant semitonium, phrygiam esse speciem tuo iure dixeris. princeps autem sonus harmoniae cum esset C, responderetque in simplicium scalarum sonis (nullo #) illi g, totaque harmonia par esse videretur scalae g—g', haud pauci ioniam esse carminis harmoniam dixerunt. at principem illum sonum vides in media scala positum, plagalem habes ordinem, ambitus autem continetur inter d—d'. atqui species diapason, quarum nomina discimus e Cleonidis (p. 197) et Gaudenti isagogis (p. 346), ipsas quoque plagales esse contendo, ut de doria specie (e—e') e magno sive immutabili systemate (A—a—a') elicit apparet. in tertia igitur hic versamur specie, quae oxy-pycnis sonis continetur et tertio loco exhibet diazeuxeos tonum; hanc illi nominant phrygiam. hoc Reinachium quoque vidisse et in Bulletino XVIII 366 docere admodum gaudeo. quod tamen ioniam volunt alii esse speciem carminis, quippe quod et in metro ioniam naturam prae se ferat, nil refert. similis enim fuit et propinqua phrygia species ioniae quae et hypophrygia dicebatur. — Hoc etiam melos qui composuit, is secundum verborum accentus intendit vocem et remittit.

4. Sicili

*Εἰκὼν ἡ λίθος εἰμί· τίθησι μὲ Σείκιλος ἔνθα
μνήμης ἀθανάτου σῆμα πολυχρόνιον.*

C I İ K I İ Ṫ

1—4

Ὅσον ξῆς, φαί-νον,

K I İ i K O C O Φ̇

5—8

μηδὲν ὅλως σν λυποῦ.

C K I İ i K I K C O Φ̇

9—12

πρὸς ὀλίγον ἐστὶ τὸ ξῆν,

C K O İ İ K C C C Ẋ

13—16

τὸ τέλος ὁ χρόνος ἀπ-αι-τ ε ῖ.

Σείκιλος εὐτερ . . .
ξῆ.

In pede 4 super | et *νον* — | Crus. pag. 163, Munro 133. | 6 punctum super | om. M. — detexit Munro (M. 145). | 8 super 2 punctum M. φ Reinach, M, Φ̇ Cr. similiter in p. 12 signum vidit *uarum*, non *trium* morarum 16 de 7 vide Munro apud M 145.

epitaphium.

Bulletin de correspondance hellénique VII p. 277.
v. Crusium in Philologo LII (N. F. VI) p. 160. Monro,
The modes of ancient greek music (1894) p. 133. 145.

De carminibus 5—7.

Quae sequuntur carmina ad Musam, ad Solem ad Nemesin, ea iisdem codicibus omnia continentur et ab uno poeta composita esse diu existimabantur. Cum vero in primo eorum valeat lex illa quae melodiam sequi iubet verborum accentus, in reliquis autem carminibus haec ignoretur, a diversis hominibus et condicione diversa facta esse putabimus.

Et codicum scriptorum familias, quamquam Fr. Beller-
mann, qui egregiam his carminibus navavit curam
(Berol. 1840), p. 10—20 statuendas putavit quattuor,
satis habebimus admittere duas. nam alter illius ordo
ex editionibus consistebat, quas fluxisse ex familia prima
ipse B. suspicabatur¹ et codicis Neapolitani fati et historia
probatur²; quartus autem ordo cum signa musica non
exhibeat, restant digni quos consideremus ordo I et III.

1 Oxoniensem editionem niti Florentina Bellermann con-
cedit p. 16, Florentinam e Neapolitano codice ortam putat
p. 17. Quod autem Burette p. 183 tradit de manuscripto
Hiberniae, id revoco ad ea quae Usser exscripserat e Galilei
editione. cf. Bell. 8.

2 Galilei usus est codice Aristidis et Bryennii, qui erat
S. Angeli cardinalis (Bell. 7). huius autem Angeli Ranucci
libri hereditate venerunt 1565 ad Alexandrum Farnesinum
illius fratrem, qui testamento legavit Odoardo nepoti 1589.
(Nolhac, Bibliothèque de Fulvio Orsini. Paris 1887, 9. 22.)
Farnesinorum autem libri 1736 Parma translati sunt Neapolim
(Blume iter Ital. Berlin 1824. IV. 5. 14. Nolhac 137). nec
igitur dubium est, quin Neap. III C 4 sit ille Aristidis codex
e quo fluxerit editio Galilei.

an primi ordinis qui notas musicas exhibet usque ad octavam carolinæ III, ne nos quidem aliam notissimam librum ubi Neap. III C 4, quem supra 78 signavi ad tertium Bellermannii ordinem, qui continet signa musica usque ad II 18, (Mon. duo Fac. Neap. Lapd. aro 48. 118. 126. 75. 60) accesserant Hamburgensis (42) Mutinensis (73) Venetus (1), de quibus agi in *Jahrbücher für Philologie* 1890, 680, et accessit Berolinensis 1535 (10^a). cum tamen Hamb. ex Parisino 2632, Mutinensis ex Neap. III C 1, Berol. ex Monacensi videatur transcripta, apparatus criticus multo eorum augetur. Venetus autem VI 10 universi huius ordinis princeps est et auctor. nam quodam Bellermann vir sagacissimus concluderet et descriperet codicem huius ordinis archetypum p. 26, talis hic est et verum dispositione et lectionum genera. ex hoc transcriptum aut et Monacensem 215 (U) Parisiacum alteramque patrem, et perditum aliquam libram, e quo Neap. et Mut. orti sunt, ostendi in *Jahrbücher* I. I.; ita autem cum hi omnes e Ven. sint transcripti, restant, usque quatuordecim varias lectiones, soli N III C 4 et V, cuius habes specimen in tab. II.

Editi sunt hyanni in his libris: Vincenzo Galilei, *dialogo della musica antica*, Florentia 1581.

Arati Schenae phanomena, Theonis scholia, Eratosthenis catasteria, al. (edidit Ioannes Fell. Oxoni 1672. additis sanctificationibus Edmundi Chilmead.).

Burette, cuius librum habet in p. 47, addidit ex Fac. qui est nunc 2532 sex versus alterius hyanni et quatuordecim versus tertii, sed nulla signa musica.

Ediderunt etiam Fabricius 1556, Bottrigarius 1602, Putmann 1602, Abtredius 1630, Nicolai 1706, Martini 1757, Marpur 1759, Blainville 1767, Burney 1776, de la Harpe 1780, Eschenberg 1781, Forkel 1788, Driberg 1836, de quibus omnibus vide Bellermannum p. 20. accesserunt Wentphal, *Metrik* 1867, Lang, *Überblick über die Harmonik*, Heidelberg. 1872. Félix Rictors *de musique* III, 1872. Gruart *Histoire* I, 1873.

De hymno ad Musam copiosissime disputavit Reinech in *Revue des études grecques* IX 1896. post hanc iterum tractavit Gervart in supplemento libri q. i. *Les origines antiques d'une légende latine* p. 476.

Huius carminis notas omnes invenis in Alpyi tono lydio (p. 369) praeter vocem N vel H (has enim litteras in collectas saepe distinguimus), quae quid tibi velit necivim. variae de illa dictae sunt sententiae. Belhermann quidem notas antecedentis vocem hoc signo prodari putabat (p. 63); ego cum primum hymnos edidit, H interpretatus vocem esse *ei'* suspicabar. Reinech autem (*Revue R. gr.* IX 18) cum N legeret, vocem scripsit *ei'*, quem dicebat chromaticam parantes dissonantem loci hypolydi (Alpy. p. 365). Gervart denique in *Melopoia* p. 476 reliquis opinionibus severe castigatis crucis vel lyrae fignit esse notam. est enim note dissonantia loci loci (p. 369) ΘΗ, et 4 scriptam esse ille contendit, ut *ayna* princeps series harmoniae et mediae chordae superioris diapason interdum in lyra pulsaretur. at carminis harmoniam si quis lyra secunda constituit, is non in medio cantu, sed antequam canere incipiat, primarios sonos pulsare solet, partibus etiam finitis crucis interponit; 4 illud vero notis occurrit in tertio aliaque veribus media. scribas autem quovis multa occidere solent, ipsa prima signa nunquam colligit. et quod crucis aut lyra vel cithara conselli adhuc non inventi sunt, Gervarti coniectura questionem solutam esse oga. Reinechi autem vocis *ei'* cum melodiae cursum misere interrumpet audientiumque aures male offendet, ne huius quidem sententiam amplecti possum. necdum expedita est questio; poeta quid voluerit, ignoramus. quo tamen facilius et in transcripto carmine videam, in quo locus mira illa littera laetatur, saltem duci et in hac editione cum vocem H imponere, qui minus ille N melodiae cursum turbat. in hoc canendo omisso, si illa placebit. in canto quidem pede H legi nullo modo potest; *est fortasse I aut P.*

Harmoniam ubi querimus, insertus ille sonus constitutus est. atque Υ ense hypætes, Σ notum nemo non videt. massæ igitur massæ fugitur $C = a$, inque hanc ipsam sonum notum est. dorian autem esse hanc harmoniam et eam simplicem Gervasio concedere vir possumus. nam

et $g\ ab\ c\ d\ e(f)$ idem valet

atque $bc\ d\ ef\ g\ a\ h(c)$,

unde apparet proximam quidem esse et simillimam hanc harmoniam dorian, differre tamen uno sono. quæ cum sit sit, hæc acie sitis minolydus diocleas modus, ut dicit Brinck, ac dorian harmonice tertia aliqua statuenda sit species, quam appelleris hyperdorian. nam minolydæ harmonice Aristoteles ait (apud Photium de mus. 16) propriam aliquam falsam et insignem naturam, quam ipsi Grandi sono cognoverint. quæ cum ita fuerit, non aliis mirabimur, et commenda illam dorian harmonice castæ species aliquæ, quæ et symmetricis sonis una et tota dissonantiam variaret scilicet dorian, nec tamen debilis esset et tam molle, quam sit minolydia.

Ita notis autem ad syllabas distribuendis secutus sum auctoritatem Reinechi, qui quædam librali libro sonos mandavit syllabis peripomantia.

5. *Eis*V et N. **Ἰαμβος*.

Ven. CZZ Φ Φ Φ CC

Neap. CZZ Φ Φ CC

5

1. Ἀειδε μοῦσά μοι φίλη,

σπονδ. Ἰαμβος. βακχεῖος

V. Φ Μ Μ

N. I Φ Μ Μ

2. μόλπης δ' ἐμῆς κατάρχου.

10

V. Z~Z Z Z H H I I

N. Z~Z Z EZ N N I I

3. αὖ-ρη δὲ σῶν ἀπ' ἀλ-σέων

V. MZH I ΦC P MΦC

N. MZN I ΦC P MΦC

15

4. ἐ-μὰς φρένας δο ν ε ί τ ω.

V. **Ἄλλως*.

V. C P M P C Φ C

N. C P M P C Φ C

5. Καλ-λι-ό-πεια σοφά,

20

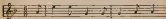
Φ H C C C C 7 R Φ

Φ N C C C C 7 A Φ

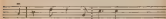
6. μουσῶν προ-καθ-α-γέτ-ι τερπνῶν,

De notis codicis V v. tabulam II, Neapolitani signa minio clariissime expressa in Bell. tab. II et III repetivit Reinach in *Revue* IX. tab. 6 *Ἰαμβος βακχεῖος* in VN paulo altius positum huc revocavit Bell. p. 54. 10 ~ signum videtur soni paulo producti. de H et N vide prolegg. 19 *Καλλιόπα* N. 22 *προκαθ.* N, v minio deletum.

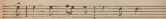
Metron.

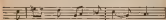
1. Ἄ - ν - θρῶς παῖ - σὲ ποτὶ γέ - λῃ,

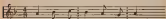
2. πᾶν - τὸν δὲ δαί - μονα - ρχόν - ταν

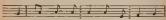
3. αἰ - ῶν δὲ σὺν αὐτῷ δὴ - σὲ - σεν

4. ἰ - σὺς γὰρ ἡν - ὁ - νεί - μεν.

5. Καὶ δι - ὅ - τι - αὐ - τῷ,

6. ποτὶ σὺν ἡμῶν - αὐτῷ - γέ - λῃ τῷ - σεν,

7. 2 Indigit rhythmic dactylic movement, quon indicat
scholium p. 48, 10 (coll. p. 54). De synagm. et Arist. Qu.
I 14 p. 58.

V. R ΦC P M I M

N. P ΦC P M I M

7. καὶ παρὰ πρὸς ἑαυτοῖς,

V. M I EZ ΓMP C M

N. M I EZ ΓMP C M

8. ἄρα οὕτως γὰρ, ἄλλοις ἴσως,

V. M Z M I ΦC C

N. M I Z M I ΦC C

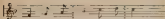
9. εἴπω εἰς ἀπορίαν σοι.

10. Ἐξοφίς ἀπὸ δεικνύου, ὁ ποῖός ἐστι καὶ ὁ
γίνομαι δεικνύου. ὁ γίνομαι δεικνύου.

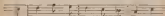
4 F V, I Ra. Gv. 6 F ὅτι V. 10 εὐφροσύνη V N, cf. next p. 461.

6. 7 Carmine Mesomedea

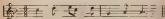
Diogenes Laertius 5—7 li inscripserunt, qui codices
Beap. III C 4 decepti titulum in fine alius libelli sub-
scriptum falso huc retulerant. eodemque errore factum
est, ut libello, qui in codicibus antiquis hic carminibus
praecedit, titulus falsus in editione inscriberetur sequitur
enim in manuscriptis Bacchi senecra iugogem doctrinā
illa de interuallorum musicorum numeri et rationibus,
quae incipit a verbis Τῷ πρῶτῳ ἄρῳ αὐτῶν οἱ ὀργα-
νοποιῶντες ἀναμύθηται ποῖ, quam Helmerhaus imprimen-
dam curauit non cum Anonymo (Ber. 1841 p. 101).
Bacchio ut haec doctrinam videretur, ille inductus erat
titulo Εἰς τὸν πρῶτον ἄρῳ πρῶτον ὀργάνον καὶ γένεσιν,
quam non ad hunc libellum, sed ad eum qui praecedit
relatus oportuit. cum vero post Bacchi iugogem et Pseudo-
dionysii doctrinam in cod. Vag. VI 10 eadem videretur illa,

1. xal ac - qñ pu - ero - ðd - ra,

R. An - xotñ xñ - va, Añ - ða - e Iñ - ðu,

R. xñ pu xotñ xññ a - ðaf pou.

quos supra invenio p. 285, alteram esse Bacchi, alteram Dionysi artem facile tibi persuasibis, et sicut Bacchi nomen ad priorem artem revocaveris, ita Dionysi nomen inter alteram artem et hymnos insertum vindicabis libello illi est pœvotñ xññ, cui ierodotum vindicant in qui codicibus Urb. 77 et Vat. 1264 utebantur.¹

Macedonia autem nomen idco hymnis inscribitur, quod Baretto qui hymnos edidit in *Notice de l'académie des inscriptions et belles lettres* 1729, invenit Ioannem Lydam in fragmento quodam Laetianus asseruisse dicere: ð Mñññ - xññ xññ xññ xñññ (sc. xññ Nññññ) ðññ xññ

¹ Inscriptum est doctrinæ illius inditio nomen Dionysi in cod. Urbinate 77 (quamquam postea est expunctum) et in margines Vaticanæ 1264 (Anast. Dindorfus p. 122 et 123) et Bergkium in Anthologia Pal.^a 1008 XIV, et quae exposita in Bacchi ed. Arg. 1692, 34 et in *Antiquities* par Phil. Celi (1803) 679.

² Dissertation sur la religion de l'académie vaticane, p. 74, par II Mémoires de littérature, p. 109. vaticane 1729, ch. 70.

τρόχον ἄστατον ἀστιβῇ χαροπὰ μερόπων στρέψεται τύχα, qui sunt hymni in Nemesis versus 7. 8. iam nullum novimus Mesodmen, Mesomedes vero, cuius duo alia carmina exhibet Bergk in anthologia p. 524, fuit homo musicus imperantibus Hadriano et Antonino¹; huic igitur, si melius nesciamus, una cum Nemesis hymno Solis quoque carmen vindicemus.

1 Suidas: Μεσομήδης Κρής λυρικός, γεγονώς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. γράφει οὖν εἰς Ἀντίνοον ἔπαινον, ὃς ἦν Ἀδριανοῦ παιδικά, καὶ ἄλλα διάφορα μέλη. ὅτι Ἀντωνίνος τὸ τοῦ Σύλλου μνημεῖον ἀναζητήσας ἐπεσκεύασε, τῷ τε Μεσομήδει τῷ τοῦς κιθαρωδικοῦς νόμους συγγράψαντι κενοτάφιον ἔχωσε. τῷ μὲν (Mes.), ὅτι καὶ κιθαρωδεῖν ἐμάνθανεν, ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τὴν ὁμότητα αὐτοῦ ἐξήλυν. Iulius Capit. de Antonino 7: Ant. salaria multis subtraxit, unde etiam Mesomedi lyrico salarium imminuit. Cf. Eusebium II 2160 (p. 168 Sch.) Μεσομήδης Κρής ποιητὴς νόμων κιθαρωδικῶν ἐγνωρίζοντο, et Hieronymum: Mesomedes Cretensis citharicorum carminum musicus poeta agnoscitur (Antonini anno VII).

6. Ὕμνος

Εὐφραμείτω πᾶς αἰθέρ,
γῇ καὶ πόντος καὶ πνοαί,

v. 3. οὐρεα τέμπεα σιγάτω,

V. CCC C I C P C Φ C

N. CCC C I C P C Φ C

7. Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀοῦς,

V. ΦΜΜΜ Μ CΦΜ ΙΛ Μ

N. ΦΜΜΜ Μ CΦΜ Λ Μ

8. ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πώ-λων

^C
In versu 6 ἀκερσεκόμας V. 7 χιονοβλεφάρους πατεράους V.
⁸ ῥοδόεσσαν N.

Solis hymnus in doria harmonia versari videtur. nam etiam debitori possit dicantur sonum C = a tamen an hypates, nil obstat quin comparemus scales

g	ab	c	d	ef
d	ef	g	a	b ^c

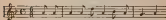
et agnoscatem communem Græcorum harmoniam; hymnus autem ad Boeotia phrygiam harmoniam cum Boeotio (de musis l. 21) videtur. nam soni ad simplicem modum revocandi sunt ita:

g	ab	c	d	ef	g
d	ef	g	a	b ^c	d

plagalem autem habes formam eandem atque in Siciliæ epigrammate.

ad Ἥλιον.

ἔγχε φθόγγον τ' ἀρπίζων,
 πόλλιν γὰρ ἀπὸς ἑμὸς βόλον
 γ. δ. Θυβέος ἀεγρονόμος εὐχέλταρ.

1. Xi - o - vo - ble - pho - gon - a - r - pi - zo - n, A - o - i - g,

2. po - l - lin - ga - r - a - pi - os - e - mo - s - bo - lon, Th - u - be - os - a - eg - ro - no - mos - eu - che - l - ta - r

* nota A in parenthesis syllaba parenthesisata est signum
 murem addendas. Bull. Arch. 2. 27. infra videtur in ceteris.

V. M I M' I P M I Z Λ Z
N. M I M P M Z Λ Z

9. *πιανοῖς ὑπ' ἔχνεσσι δι-ώ-κεις,*

5

V. M Z M Z I M I M Z I
N. M Z M Z I M I M Z I

10. *χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις,*

V. M I Z I M I P Φ C P P C
N. M I Z I M I P Φ C P P C

11. *περὶ νῶτον ἀπείριτον οὐρανοῦ*

10

V. C P M M M M M M M
N. C P M M M M M M I M

12. *ἀκτίνα πολύστροφον ἀμπλέκων,*

V. I M
N. I M P M I Z I M P P C

15

13. *αἰγλας πολυδερχέα παρὰν*

N. C P M M M C A Φ M M

14. *περὶ γαῖαν ἄπασαν ἐλίσσων·*

N. M I Z Z Z Z E I E Z

15. *ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότου*

Lin. 1 in ὑπ' erat fortasse post M sonus I, habet Mon. (Bell. tab. I.) 3 ἔχνεσσι V, ἔχνεσι N. 12 ἀκτίνα codd. 15 duplex e in αἰγλάν signum videtur productionis, cf. v. 21 rhythmos-

P M I Z Z I M P C

16. τίκτουσιν ἐπήρατον ἀμέραν.

C Φ C P M M M P P C

17. Σοὶ μὲν χορὸς εὖ-δι-ος ἀστέρων

5

M I M M I P M I Z Z

18. κατ' Ὀλυμπον ἄνακτα χορεύει

Z Z M Z Z M Z I E Z

19. ἄν-ετον μέλος αἰὲν αἰείδων,

M I Z Z M I P Φ Z Z

10

20. Φοι-βη-ί-δι τερπόμενος λύρα.

C P M M M C P M M I Λ M

21. Γλαυκά δὲ πάροιθε Σε-λά-να

I M I M M P M I Z Z

22. χρόνον ὥριον ἀγεμονεύει

2 ἀπήρατον N. 6 οὐλυμπον VN. ἄνακτα] ἄληκτα
 Bergk anth. 10 Φοιβηδι V. λύρη V. 12 κλανκα δε V.

ΜΙ Ζ Ι Μ Ι Φ C Ρ Μ Ρ C

23. λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μύσχων·

C C C C C C Ρ C Ρ Φ Ρ Μ

24. γάννυται δέ τέ σοι νόος εὐ-μενῆς

5

Μ Ι Ζ Ι Μ Ι Φ C Ρ Μ Ρ C

25. πολυοίμονα κόσμον ἐλίσ-σων.

7. Ὕμνος

Ι Μ Μ Μ Μ Ι Μ Μ Ι C Ρ Μ

1. Νέμεσι, πτερόεσσα βίου φοπά,

10

Φ Μ Ζ Ζ Ζ Ζ Ε Ζ Ι Ζ Μ

2. κυανῶπι θεὰ θύγατερ Δίκας,

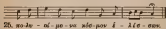
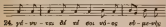
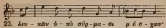
Μ Ψ Ψ Ψ Ψ Ε Ζ Ε Λ Ψ

3. ἃ κοῦφα φρονάγματα θνατῶν

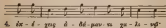
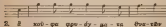
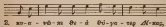
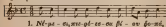
Ψ Ψ Μ Ι Ψ Ζ Ε Ι Μ Μ

4. ἐ-πέ-χεις ἀδάμαντι χαλινῶ·

⁴ γάννυται VN. ⁵ σοι Bgk, oi codd. ⁶ πολυοίμονα VN,
πολυείμονα Bell. Bgk. ⁷ ὕμνος Νεμέσεως V. in initio ponunt

εἰς Νέμεσιν.

M M M M M M M M C M Φ

5. ἔχθουσα δ' ὕβριν ὅλο ἂ ν βροτῶν

P C Φ P P

6. μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις.

5

R Φ C Φ I C Φ P M I

7. Ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄστατον ἀστιβῆ

Z E Ψ Z I I M Z M

8. χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα·

10

M M M M M M P M C C Φ

9. λήθουσα δὲ παρ πόδα βαί-νεις,

R Φ P P M I P M Λ M

10. γανρούμενον αὐχένα κλί-νεις.

R Φ P C Φ P P C P M I

11. Ὑπὸ πῆχυν αἰὲ βίοτον μετρεῖς,

15

Ψ M I Z E I M M M Φ M

12. νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ὄφρυν κάτω

2 ἔχουσα V. 4 ἐκτὸς ἐλαύνεις om. V. 7 loca notarum incerta. 16 κόλπον ὄφρυν κάτω (prop. Bell. 44) Bgk., κόλπον αἰὲ κάτω ὄφρυν VN. ultimam M transscribens cum Bell. &

G. I - ghou sa G' 26912 G - lo ev 369 - 123

Ε. μι - λα - να πῶθ-νον ἱερὸς ἁγῶν.

T. T - at ob-vo-lye d - en-ny d - en-ny

8. re - re - na ' me - po - xon sta - na - na na - re'

2. 2g - 8ou-su dē mōp wō da β a i - vng.

10. παρ - ραί - μα - νον σὸ - ρά - να ἀνί - σταν.

11. T - sh mē-gur d - sh šē - a - vor me-trōc.

12. *ad - me d' f' ad ad - me f' - gaur ad - me*

Des. consid. all (Westphal in *Acta mathematica* suppl. 9, 44),
modified some a tribes H of transposition. not. some other
secondary & c.

Φ Μ Μ Μ Ρ C Μ Ι Λ Ι

13. ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατοῦσα.

Ε Ε Ε Ε Ζ Ζ Ζ Ι Μ Ι Ρ

14. Ἰλαθι μάκαιρα δικασπόλε,

5

Ε Ε Ε Ζ Ζ Ι Μ Ι Ι Ζ Μ

15. Νέμεσι, πτερόεσσα βίου ροπά.

Ι Μ Μ Μ Μ Ι Μ C Ρ Μ Μ

16. Νέμεσιν θεὸν ἄδομεν ἀφθίταν,

Ζ Μ Ι Ζ Ε Ι Ι Μ Ζ Μ

10

17. νίκην τανυσίπτερον ὀμβρίμαν,

Μ Μ Ψ Ψ Ψ Ψ Ζ Ε Ο Μ

18. νημερτέα καὶ πάρεδρον Δίκαν,

Ρ Μ Μ Μ Μ C Μ Ρ Μ

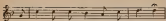
19. ἃ τὰν μεγαλανορίαν βροτῶν

15

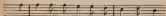
Ζ

20. νεμεσῶσα φέρεις κατὰ ταρτάρου.

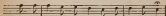
8 θεῶν αἰδομένα φθιταν N, sim. V. 11 loco paenultima
notae malo restituere Ψ, ut tono ascendatur in g (sol), quam

13. ἐν - γένε - μι - τὴ γὰρ ἀπε - τὸθ - σε.

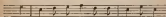
14. Ὑ - λα - θη μέ - ναι - φα θη - νε - σὸθ - λε

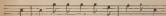
15. Νέ - με - σε, με - γέ - σε - σε βί - ου ἡο - ρά.

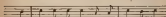
16. Νέ - με - αν θη - εν ἡ - δο - μεν ἀρ - θή - ταν,

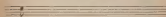
17. σί - κτω να - νο - σί - με - ρον ἀρ - θή - μεν,

18. νη - μεν - σί - α καὶ ἀρ - θ - ε - ρον ἀί - κτω,

19. ὁ ἴδω με - γα - λα - νο - ρί - αν βρο - χῶν

20. ἐπεσέθεν φέρις κατὰ ταράκων.

αὐτοὶ περ Βελήμοναι C, non hoc α (la grave) sicuti videtur
nona horum dierum.

Addenda de codicibus manuscriptis.

- P. XXVIII. Adde e Ebbo in monte Atho scriptis et a Lambeco enumeratis (Catalogus Cambridge 1894):
in bibliotheca Lipsiensi existit cod. (399) 89. S. XVIII, continet Pappi vel Gregori syntagma (supra p. LX).
- P. XXX et XC (n. 12). Susemihle 3439 scriptus est S. XV.
- P. XI. Existit Heidelbergae cod. Palatinus 581, S. XI, quem Henricus sive rex cyrenarum (p. LXXVI n. 166) descripsit Th. Reisch in *Revue des études grecques* IX (1896) 187 et 189 deliquit scripturae exempla. ex hoc fonte harmoniam hauriant Mon. 104 (aeterna 86), Regia, 109 (1719), Bonn. 7 I 18 (187).
- P. I, (78). De Mat. II F8 confer tunc Pontani in *Studi italiani di filologia* IV 493.
- P. LI (78). Supp. III C8 altera pars vide alias scripta h. XVI huiusque e Par. 3630 (189).
- P. LX. Par. 1891 (Pontani Reg. 3438) chart. S. XV continet Ptolemaei commentarium in tria capita Ptolemaei. Omnia II 109.
- P. LXXII (187. 188). Par. Codex, 178 et 179. Ptolemaei harmonica recensita Nicaphorus Gregorius. vide Halberg in *actis philologorum* qui 1890 Coloniam Agrippinensem conveniunt p. 84.
- P. LXX. hinc corrige paginam quae sequitur titulos supra inscriptos; libri deinde enumerantur Reisch.
- P. LXXI. Vaticanum 191 descripsit et scribas formas aperuit Th. Reisch in *Sivus d. et. gr.* X (1897) 313 inde a fol. 333 inscripto titulo *Stoicheia* invenit scholia in Ptolemaei harmonica II 11, 14, I 10, 18, 22, et imprimenda curavit. numerum enim tabularum et numerum ac repetantur doctrinae quae exhibent Aristides vel Boetius, e Nicomachi et videtur Ebbo excerptas. Pythagoreis quod p. 318 contrariis apponuntur musici geometriae, rector ad Pappi fragmentum quod exhibet Vincent in *Notion* XVI 2 p. 188. Rationes $\frac{1}{2}$ et similes cum Pythagorei in aequae partes dividi negarent, fuerant qui confugerent ad geometricam methodum, qui omnes lineas rectas et obliquas possent.

